

a város akváriumában felfedeztem a cselekvést, és most itt van anna

„mérköztem a minotaurusszal bécs falai alatt
isten megszentelte szavamat és ágyékomat
előttem hóförgeteg fut mögöttem árad a vízözön
én mosom kezeimet én felemelem a kezem
tenyerem világít a sötétben a tenyerem mutatja az utat
ahol a tehén táncol ott van a kanyarulat”
(németh andor: fekete csillag)

*háttal ülök, csak azt látom, amit elhagyunk:
a hegyes torony horizontja alatt anyám
az állomáson, kikísért, mielőtt mintegy 454 kilométer
távolságot rak közénk a kötöttpályás tömegközlekedés.
aztán alagút, lépésben átkelhető híd, az alkonyat
fecskéi köröznék, rózsanaranccsá karistolják
a sötétiülő kéket. háttal ülök, csak azt látom,
amit elhagyunk: a köztes állomáson hazafelé
induló vonat, amin nem vagyok rajta.
elhagyjuk a várost, el az országot,
a banánérlelő üzemet is elhagyjuk.
(az álom rózsás zuhanyrozsdája alól
a reszketeg, hideg ásítások közé kilépni.)
a főpályaudvaron tömegek tanácstalan
sodrásában, idegen lépcsők mélyfúrásai
között ér el a megérkezés, de aztán váltott
vakondok gyomrában is egyértelmű az út.*

*

*első napomon a nagy indián rézdárdáival
még kellemesen döfköd, a környéket járom.
a fejemben iggy pop. be akar törni a szívembe.
de ha körülnézek, a szívemre ki van téve a megtelt tábla,
persze nyugtató nyugat. a légvédett augartenben
menekülők és legelő babák. és én
kis időre elhiszem, hogy ilyen a szép.*

aztán már csak néha kedves, néha
napokig nem is látjuk egymást.
zárkában az idő múlását a rolók
felengedésén, lehúzásán mérem.
elton john, pete townshend, neil young,
warren zevon, david bowie. anyám
sirat napok hosszat, nem teszi megalkothatóvá
a napsütéses órák számának fogalmát,
136 órát itt nem harangoznak, hazugság,
feketén csillogó szürke szarvával öklel
itt éjjel és nappal egyformán, betörhetetlen
háta magáról foltosan folyton ledob. persze

*

mennem is kell. a város szürke akváriumában,
mint egy sétálóvers, utcánként járom soraim,
ez már a 21-ik napom a mélyben. olykor
egy-egy áramlat mindent kitisztít, és tisztán
tudom, hogyan akarok beszélni, ahogyan az ég
bakaposztóját aranytű böki át, kinyitom
a számat, és elönti a víz, mint anyám szemét
búcsúzásakor, elmosódik minden mondanivaló.
és tekintgetve hallgatom, mit beszélnek
hozzám valamilyen öszvér nyelven. nem bírom el
a mondatok mállás jószágait. a fejemben
ágyúcsordák ugatnak kassák-jajos wagner-operákat,
majd erről is mondanom kell valamit, jól tudom.

*

és a lakásban nem indul páraelszívó, radiátor
rettenetes fehérén. nyirkos falak, ablakon kondenzvíz.
a biztos ősz sárgászöld parkja, ahova hetente járok
nyugalomért, az első eső óta vörös takonyban úszik,
levedlett teljesen. csapásain kibukkan a hatalmas
vastraverzes sövénynyíró szerkezet, mára a munka
ennyi. kiábrándítóan látszik a rendezettség titka.
és mindenhol látszik idegenségem. nincs biztonság

*

a vasbetontornyokban sem. láttam videón,
ahogy ledöntik a magasház utolsó falát is.
a tájseb tektonikus kialakulásának utolsó fázisát,
ahogyan próbálják eltörölni a felejthetetlen múltat,

*ahogyan a törlésben feltárul negyedszázévnnyi ígéret
szeméttelre szállított csődje. e korseb szimbólum lett.
és már miccen bennem a fantomfájás. jól tudom, erről már
mindig beszélni kell. hát néha hosszú menetelések a városon át
emlékező éjszakák és felejtő nappalok során, és ahová visszaérek,
nem otthon. a radiátor hófehéren hűti a szobát, az ablakon a ruhák
párolgó nyirka. elkezdhetek visszaszámolni lassan. ahogyan
száradnak a ruhák. munkára próbálok bírni magam,*

*

*és ahogyan rolók, fel-le görögnek előttem az üres oldalak.
és madarasan belém hasít, szertevillázó villámként kiderül,
a cselekvés már kezdettől fogva csak rám várt. itt van, és most*

három szobor

(1)

*„a városi kultúrát úgy lehet gazdagítani,
hogy össze kell hívni a világból szobrászokat,
akik nagyon szabadon, szép szobrokat csinálnak,
és ezzel irritálják a városi kultúrát,
megmozdítanak valamit, elkezdenek valamit.”
(bencsik istván)*

*az álom még szándékolt
síkként metszi el márványarcát
részleteiben már igazán ismerem
eszes szájszegletét
fogsorának apostolait
orrának alagútját
a ráncok sikátorait
hajnali énekem most lágyítja
vonásait most kéne
öntvénybe önteni
mert éber
teste
görcsösen félénken mozgó
nem adja magát
nem adja igazát
nem bomlik
nem fénylik föl*

kiteljesedett virággá
de most hogy
az álom
az álom síkja
metszi márványarcát
de most hogy
szívem
napalm szívem
gepárdosan lobog
a reggelben
nyilvánvaló
a genesis.

(2)

„szobrászati mintaképeimet
nem a korábbi szobrászattól próbáltam meríteni,
hanem abból a társadalmi valóságból, amiben éltem.
tehát, hogy megmutassam azt,
hogy semmi sem marad az eredeti állapotában.”
(kígyós sándor)

névtelen
kialakulatlan téren
egymásnak ellentmondó utak kereszteződésében
nekem mindenki háttal áll
nyíltan nem fordul senki
senki felém
a derékszögek
között az egyetlen táncos
egy más matematikájú
aki másként számít
aki végtelen szalaghullámként
forog a statikában
örök koronát
örök betontulipánt rak
az egyenesekre
a névtelen
kialakulatlan térre
és ezzel maga hozza létre
a teret
ahonnan látszik a táj
látszik a táj fénnyel áttört szelete
látszik a táj vertikális ár-apálya.

(3)

„jobb, ha mesteremberekhez járok technikákat tanulni,
mintha egy már érett művész mester műtermében lennék tanítvány,
akinek esetleg befolyása alá kerülnék.”
(székely péter)

mennyi törmelék
itt hever lábaimnál
itt hever a kő körül
mégis nőtt a kő
mintha megnőtt volna a kő
talán megtörtént veled
a monumentalitás
amit a művészettörténetben úgy neveznek
monumentális
nem könnyű
forma jött létre
fénytől
napfénytől lélegző
nagyobbodó nagyobbak tűnő
mint centivel amennyi mérhető
ez spontán eredmény
spontán mennyi kő kicsinyedik
ahogy faragok belőlük
ahogy lábaimnál
ahogy a kő körül hever
a mennyi törmelék
mennyi kőből
nem bontakozik
nem bomlik
nem szirmozik
ki
semmi
anekdotamentes
elementáris forma
a forma mint a mozgás nyoma
a forma mint a mozgás útjainak nyoma
a forma mint a mozgás összesűrűsödő energiáinak nyoma
forma mint a szabad ember
ami szürke rózsaszín és kék
lánggal hasított
lánggal edzett
rusztikus
organikus felületű
polikróm gránit.